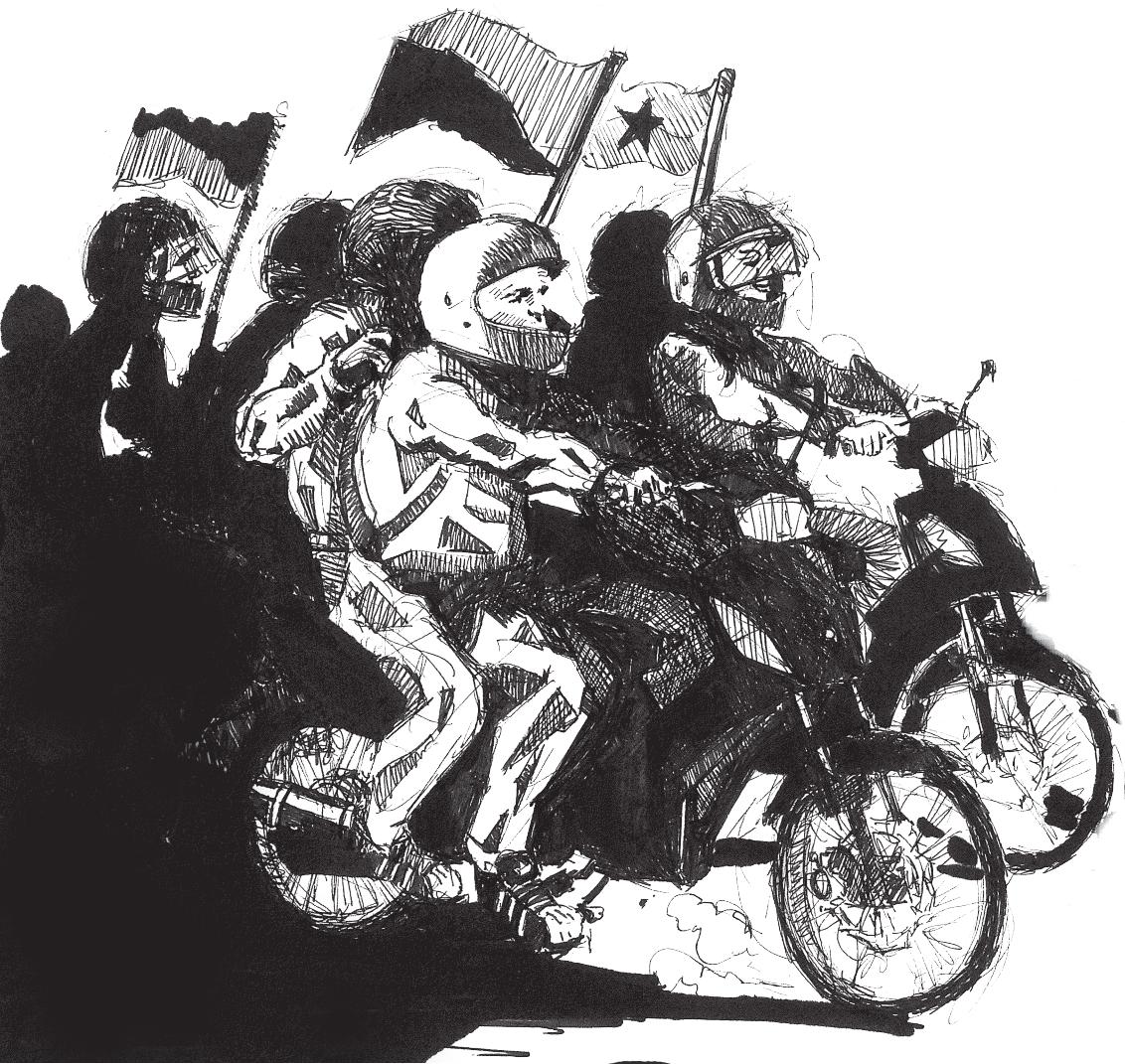

ANTIFA ★ PEIRAIAS

ΕΝΤΥΠΟ ΔΡΟΜΟΥ

ΤΕΥΧΟΣ 02

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ 2021

EDITORIAL

Ο Δήμος Πειραιά δεν μας συμπαθεί... άρα κάτι κάνουμε σωστά!

Τον τελευταίο χρόνο ο Δήμος Πειραιά έχει επιδοθεί με μεγάλο ζήλο σε «επιχειρήσεις καθαρισμού» και «προστασίας από τους βάνδαλους» της πόλης. Εξαφανίζει όλα τα γκραφίτι και τις ταγκιές από τις πλατείες μας, κλείνει τα πάρκα που αράζουμε και υποστηρίζει ότι δίνει ξανά ζωή στην πόλη.

Χαρακτηριστικά ο Δήμαρχος έχει δηλώσει:

Η προσπάθειά μας για έναν πιο καθαρό Πειραιά συνεχίζεται καθημερινά με στοχευμένες επιχειρήσεις σε πλατείες, πεζόδρομους, πάρκα στο κέντρο και στις γειτονιές έχοντας ως κύριο μέλημα τη βελτίωση της ποιότητας ζωής στην πόλη [...] Ωστόσο, όπως έχω ξαναπεί για να έχουν νόημα και κυρίως διάρκεια οι παρεμβάσεις του Δήμου, πρέπει να εκλείψουν τα φαινόμενα βανδαλισμού, τα οποία δυστυχώς εξακολουθούν να υπάρχουν στην πόλη μας. Πρέπει να καταστεί σαφές πως οφείλουμε όλοι να προστατεύουμε τη δημοτική μας περιουσία, προκειμένου να διατηρηθεί ο Πειραιάς σε ένα καλό επίπεδο.

Δεν ξέρουμε αν σε εσάς φαίνονται αθώα αυτά τα λόγια, αλλά καθόλου δεν είναι. Ας τα αποκωδικοποιήσουμε μαζί. Οι «στοχευμένες επιχειρήσεις καθαρισμού» για τις οποίες κάνει λόγο ο δήμαρχός μας είναι οι επί χρόνια δοκιμασμένες κρατικές πολιτικές της μηδενικής ανοχής στο δημόσιο χώρο. Η καθαριότητα ταυτίζεται με την ασφάλεια των φιλήσυχων πολιτών και ποινικοποιεί όλους

τους τρόπους έκφρασης και κουλτούρας της απειθαρχης εργατικής τάξης. Έτσι γίνονται γκρι όλα τα σποτ που αράζουμε και βάφουμε. Εκτός από τη «μάχη» στους τοίχους, η πολιτική της μηδενικής ανοχής εκφράζεται και με άλλους τρόπους. Φέτος το καλοκαίρι, ο δήμος αποφάσισε να κλείσει το πάρκο στον Προφήτη Ηλία με αφορμή τις φωτιές στη Βαρυμπόμπη, τάχα μου για να το προστατέψει από τους παρανοϊκούς εμπρηστές του Πειραιά. Έβαλε επίσης μπάρες στα Βοτσαλάκια και στη Φρεαττύδα και αυτά τα φοβερά φώτα ανάκρισης για να μην μένει τίποτα κρυφό! Φυσικά, η «ασφάλεια» αυτή πάει πακέτο με μπάτσους, μικροαστούς και ρουφιάνους. Όταν δηλαδή ο δήμαρχος προτρέπει τους πολίτες του Πειραιά ΟΛΟΙ μαζί να προστατεύσουν την δημόσια περιουσία εννοεί «ρουφιανέψτε ελεύθερα όποιον δείτε να βάφει τοίχο ή να πίνει κάνα μπάφο σε πλατεία».

Όπως καταλαβαίνετε εμείς καθόλου δεν συμπαθούμε τους γκρι τοίχους, τα λουκέτα στις καβάζες μας και όλη αυτή την πειθαρχία. Και φυσικά ούτε τους ρουφιάνους. Αντιλαμβανόμαστε ότι καθημερινά δίνεται εκεί έξω μία μάχη για το ποιός θα επικρατήσει στο δημόσιο χώρο. Σπάμε στην πράξη τις πολιτικές της μηδενικής ανοχής με τις δράσεις μας αλλά και με την ίδια μας την ύπαρξη. Αν οι πολιτικές μηδενικής ανοχής έχουν στόχο την υποτίμηση των ζώων μας, οι αντιπά

μάδες έχουν στόχο το ακριβώς αντίθετο. Και δεν έχουμε σκοπό να σταματήσουμε, γιατί κάθε φορά που ο δήμος μας σβήνει κομμάτι ινώθουμε ότι κάτι κάνουμε σωστά!

Όπως κι αν μας αποκαλούν, ΓΙΑ ΕΜΑΣ ΜΙΛΑΝΕ!

ΤΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟ το ελληνικό κράτος έλασε όλους τους λαούς και το πάρκο της πόλης... για να το σώσει απ' τους εμπρηστές.
Στο πάρκο και τις καβάζες μας μπάτσους, κινωφώρη φώτα και ανόητοι οι δήμαρχοι... για να σταματήσουν οι βιό-βελος.

Το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης αποφάσισε χιλιάς προσλήψεις αστυνομικών και να τους εφοδιάσει τα βρόδια στις γειτονίες μας... για να σβήνι το ασύβητο ασφάλειος.

Οι μπάτσες των ΕΠΛΑ, θα κόβει η πολιτική της εργατικής τάξης, απομακρύνονται από κάθε μπάτσο και δαγώντα ακόμα πιο σκληρή αστυνομική μετέχρηση... γιατί είναι όλες φασίστες.

Και φυσικά όλες οι περιβαρύνσεις, οι απορροφάσεις και τα μπάρα που μας επιβιβάζουν στα τελεφεύδα εφάρμα γρηνο γίνονται... για να προστατεύουμε απ' τον κό κι απ' τους ανειδίκευτους που τον διαστρέφουν.

ΟΛΑ ΑΥΤΑ δεν είναι απλά μπάτσες. Δεν είναι σκέτες κλαίει ελίτες. Είναι κομμάτι της ίδιας απειθαρχίας και του ίδιου κρατικού σχεδίου. Οι δήμνη-παρνοϊκοί εμπρηστές, οι βιό-βελος των πάρκων, οι κινωφώρη φώτα βρόδια και εφορμωμένοι στους ψάλληρους μπάτσους, ασφάλεια αναπλάσεις, οι μπάτσες των ΕΠΛΑ, οι αντιδικαιοκινέες οι αναρροφάσεις που δεν τρώνε τα μπάρα προστασίας απ' τον κό είναι όλα κομμάτι του σχεδίου.

ΚΛΙΜΑΚΕΣ ΟΝΟΜΑΣΙΕΣ για να μιλάρουν για την ίδια φιγούρα, για μας, για την απειθαρχία εργατική τάξη. Η οποία σε κληρονομικότητα κληρονομιά κληρονομιά κληρονομιά κληρονομιά και περισσότερο να αντικατασταθεί με το βιό-βελος. Με τους Μπάτσους, το πάρκο, τις πλατείες, τα φρεαττώ και κάθε τι της καθημερινότητας της να αστυνομοποιείται ολο και πιο σκληρά και με τις συνθήκες της να λαοδωρούνται.

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΔΙΔΑΧΤΗ έχει σφραγιστεί. Και ληφτεί «αστυνομική» επιβάρυνση της εργατικής τάξης σε κληρονομιά κληρονομιά.

ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΜΗΔΕΝΙΚΗΣ ΑΝΟΧΗΣ μας κόβει οφθαλμών τελεφεύδα στο δήμο Πειραιά είναι κομμάτι αυτής της προσώβιας απειθαρχίας μας. Γι αυτό κλείει τον Προφήτη Ηλία και βάζει όλους τους ρουφιάνους του στα σποτ να κυνηγούν όποιον πάει ν' οραστεί. Γι αυτό εβόλε μπάρες και φώτα στα Βοτσαλάκια και τη Φρεαττύδα. Γι αυτό μας επιτίνα με χιλιάς δυο ασφάλειες.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΟΙΣΤΙ ΚΙ ΑΝ ΜΑΣ ΒΑΦΤΙΖΕΙ ΜΑΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ ΣΕ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΤΑΞΗ.

ΤΟ ΟΣΜΑ ΕΝΑΙ ΜΗΤΗΣ ΠΡΟΣ ΕΡΓΑΝΑ ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ ΚΙ ΕΜΕΣ ΑΥΤΟ.

antifa peiraias
antifa@antifayhoo.com · automonantifa.gr

ATHENS ANTIFA
est. 2004

Αφίσα που κολλήσαμε τον Οκτώβριο με θέμα τα ονόματα που δίνουν τα αφεντικά σε φιγούρες σαν κι εμάς για να μας εγκληματοποιήσουν.

Αν θές κι εσύ αυτοκόλλητο για να γεμίσεις τις πινακίδες και τους τοίχους της γειτονιάς σου, στείλε μας mail εδώ: antifapeiraias@yahoo.com

ΟΙ ΜΑΧΗΤΕΣ ΤΩΝ ΠΛΗΚΤΡΟΛΟΓΙΩΝ

Ξεπετάγονται τον τελευταίο καιρό διαφορές φωνές, κυρίως από το χώρο της αριστεράς που προσπαθούν να μας πείσουν ότι έχει επιστρέψει η φασιστική απειλή και ετοιμάζεται να κυριαρχήσει και πάλι (;) σε δρόμους και γειτονιές. Αυτοί που πανηγύριζαν πέρσι για την καταδίκη της Χ.Α. από την ελληνική δικαιοσύνη –λες και ο αντιφασιστικός αγώνας είναι δικαστική υπόθεση- μιλούν για «τάγματα εφόδου σε όλα τα σχολεία και επανεμφάνιση των φασιστών στο προσκήνιο». Για αρχή, αφορμή στάθηκαν οι εμφανίσεις κάτι κακομοίρηδων μαζί σε αντιεμβολιαστικά συλλαλητήρια που καλέστηκαν το καλοκαίρι μέσω ίντερνετ και πραγματοποιήθηκαν στην πλ. Συντάγματος. Εκεί, αυτοί οι 30-40 βλαμμένοι (δεν κατάφεραν να μαζευτούν ποτέ παραπάνω), κυρίως πιτσιρικάδες με την καθοδήγηση κάποιων μεγαλύτερων σε ηλικία προβατοβοσκών, σχημάτιζαν ένα μπλοκ που συμμετείχε σε κάτι σικέ επεισόδια της πλάκας με την αγαστή συνδρομή της αστυνομίας.

Τα πράγματα στις γειτονιές που κυκλοφορούμε καθημερινά, εμείς και οι δικοί μας, είναι εντελώς διαφορετικά από αυτό που πάνε να περάσουν τα media και άλλοι καλοθελητές. Παρά την όποια κρατική υποστήριξη (που στο παρελθόν έβαλε ένα κόμμα σαν τη χρυσή αυγή στη βουλή), τα φασιστάκια στην παρούσα φάση παραμένουν μια μίξερη μειοψηφία, ανίκανη να ορθώσει ανάστημα και να παρουσιάσει κάποια μορφή σοβαρής οργάνωσης. Αφού λοιπόν δεν τους παίρνει στον πραγματικό κόσμο, «δίνουν τις μάχες τους» στον ιντερνετικό προσπαθώντας να σώσουν τις εντυπώσεις και να εκμεταλλευτούν την αβάντα των media, που λέγαμε, μπας και πείσουν κάποιον ενδιαφερόμενο χρήστη του ίνσταγκραμ ότι κάτι κάνουν.

Όση αγριάδα και να πουλάνε στα social media, όσο και να προσπαθούν κάποιοι να υποδείξουν τα ΕΠΑΛ της χώρας ως φασιστοκρατούμενα (κωδικός: ΕΠΑΛ Σταυρούπολης), όσο και να «διαφημίζουν» τις περιθωριακές απόψεις τέτοιων ηλίθιων για τα τεκταινόμενα ως τις μόνες αντίθετες ενάντια στην κρατική αλήθεια, ξέρουμε καλά ότι τα πράγματα δεν είναι καθόλου έτσι.

Γιατί εμείς τις γνώμες μας για τον κόσμο τις χτίζουμε αυτόνομα, βασισμένοι στα δικά μας βιώματα και όντας οργανωμένοι σε antifa ομάδες.

Live δε σημαίνει απλά «ζωντανή μουσική»

Μετά από δύο σχεδόν χρόνια χούντας και μέτρων ανά 15 μέρες· μετά από ένα σωρό βοθρίλας και φόβου που δεξιοί κι αριστεροί πότισαν στα κεφάλια μας· τώρα βλέπουμε το after effect όλης της σαπίλας και είναι μόνο η αρχή σε ό,τι συμβαίνει.

Τώρα μπορούμε να πηγαίνουμε ξανά σε lives και όλα υποτίθεται ότι είναι φυσιολογικά... ε;

Ναι αλλά τι lives; Lives με μάσκες, καρέκλες κι αποστάσεις απ' τους διπλανούς σου λες και είμαστε σε όπερα ή κάποιο θέατρο του παραλόγου.

Με τύπους που αν τα γράψεις αυτά στα παλιά σου τα παπούτσια θα έρθουν να στην πουν. Ή μάλλον για να το πούμε καλύτερα θα έρθουν να σου επιβάλλουν την εξουσία τους ως άτυποι μπάτσοι. Θα σε πρήξουν να ξανακάτσεις, και να φορέσεις τη μάσκα σου.

Παριστάνουν ότι live σημαίνει απλά να βλέπεις κάποιον να παίζει μουσική μπροστά σου. Λες και δεν ξέρουμε πολύ καλά ότι η μισή υπόθεση σε ένα live είναι το κοινό. Ότι όπως και στο γήπεδο δεν πάμε μόνο για να «δούμε μπάλα», έτσι και σ' ένα live δεν πάμε μόνο για «ν' ακούσουμε μουσική». Οπότε εμείς όταν σκεφτόμαστε lives σκεφτόμαστε κάτι πολύ διαφορετικό από αυτό που συμβαίνει την τελευταία περίοδο. Βασικά σκεφτόμαστε το ακριβώς αντίθετο.

Τα lives για εμάς και για παιδιά σαν εμάς είναι ένας τρόπος να γουστάρουμε, να βρισκόμαστε μεταξύ μας, να πίνουμε τις μπύρες μας και να τα σπάμε με τις μουσικές μας χωρίς μέτρα, περιορισμούς και μαλακίες.

Lives από μας για μας και για τους δικούς μας.

Lives που χώνουμε για τις χαρές μας, για τα ζόρια μας, για τις γειτονιές μας και για όσους μέσα σε αυτές λένε σκατά στους ειδικούς και στο σινάφι τους.

**Όσοι και όσες ήρθατε στα open mics που
διοργανώσαμε στο Διογένη ξέρετε πώς
φανταζόμαστε τα live!**

ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ ΜΕ Τ ΕΡΓΑΤΙΚ

Τα τελευταία δέκα χρόνια είναι δέκα χρόνια κρίσης. Δέκα χρόνια υλικής και διανοητικής υποτίμησης των ζώων μας. Δέκα χρόνια αστυνομικής πειθάρχησης και ελέγχου. Δέκα χρόνια στα οποία μάθαμε ότι πρέπει να ζούμε με μισθούς μισούς και να μην κουνιόμαστε και πολύ γιατί αλλιώς θα 'ρθουν οι μπάτσοι.

Για να πειθαρχήσουμε όμως και να δεχτούμε δίχως πολλά-πολλά την υποτίμησή μας, δε χρησιμοποιήθηκαν μόνο μπάτσοι. Χρησιμοποιήθηκαν λόγια και ιδέες. Λόγια και ιδέες που μας σέρβιραν με το κουτάλι τα ΜΜΕ, αριστερά και δεξιά, λόγια και ιδέες που σκοπό είχαν να μας κάνουν να μην καταλαβαίνουμε το χριστό μας. Λόγια και ιδέες που είχαν σκοπό να μας ποινικοποιήσουν νομικά και ηθικά, να μας υποτιμήσουν, να κάνουν εμάς και τις κουλτούρες μας να φαντάζουμε εγκληματικοί.

Τα παραδείγματα είναι πολλά. Εδώ και δέκα χρόνια μας έχουν σερβίρει δεκάδες μύθους για το πόσο «απαράδεκτες» είναι οι φιγούρες κι οι κουλτούρες της τάξης μας. Αυτές οι γνώμες υποστηρίζονται με τον έναν ή τον άλλον τρόπο απ' όλο το πολιτικό σύστημα.

Πρώτα μας εξοικείωσαν με χυδαία ρατσιστικές γνώμες που στόχευαν τους μετανάστες εργάτες αυτής της χώρας. Στην αρχή, δεξιοί κι αριστεροί

μας είπαν ότι οι μετανάστες σε μια γειτονιά είναι «πρόβλημα», το οποίο οι μεν ήθελαν να το λύσουν φέρνοντας μπάτσους κι οι δε ήθελαν να το λύσουν φέρνοντας κοινωνικούς λειτουργούς. Αλλά όλοι τους προσπάθησαν να μας κάνουν να εμπεδώσουμε ότι είναι «πρόβλημα».

Μετά προσπάθησαν να μας πουν ότι οι κουλτούρες μας είναι κι αυτές «πρόβλημα». Βάφτισαν τους οπαδούς εγκληματίες, τους γκραφιτάδες βάνδαλους, το χιπ χοπ «βλαβερή μουσική». Και βάφτισαν όλα τα αλάνια και τις καγκούρισσες που έδιναν ζωή στα πάρκα αυτής της πόλης «πρόβλημα δημόσιας τάξης», «κίνδυνο για το αίσθημα ασφάλειας». Την ίδια στιγμή που το κράτος πετούσε μπάτσους και φασίστες στις γειτονιές μας για να κάτσουμε ήσυχα, μας βάφτιζε βίαιους και παραβατικές όταν εκφράζαμε την απειθαρχία μας.

Σα να μην έφτανε που το κράτος μας πέταξε τους φασίστες στις γειτονιές μας για να μας πειθαρχήσουν, η αριστερή μεριά του κράτους προσπάθησε να μας πείσει δέκα χρόνια τώρα ότι φασίστες γινόμαστε εμείς, η εργατική τάξη

Ο ΒΡΙΣΙΜΟ ΣΤΗΝ Η ΤΑΞΗ!

της χώρας, τα παιδιά απ' τις πιο υποτιμημένες γειτονιές της πόλης, επειδή δήθεν είμαστε «αμόρφωτοι». Λες και δεν τους έχουμε δει τους «μορφωμένους» και το ρατσισμό τους.

Και τώρα που η κρίση έσκασε για τα καλά και μας σέρβιραν το φοβερό ιό για να κλειστούμε στα σπίτια μας, αύξησαν ακόμα περισσότερο το βρίσιμο στην εργατική τάξη. Προσπάθησαν να μας πουν ότι όποιος δεν ψήνεται να φοράει έξι μάσκες ή να κάτσει σπίτι του μέχρι να πεθάνει από ακινησία είναι «τρελός», «αντικοινωνικός», «συνωμοσιολόγος», «ψεκασμένος» και «ακροδεξιός». Μας βάφτισαν έτσι ώστε κάθε αντίθετη γνώμη (αντίθετη απ' την κρατική) να μην έχει καμία αξιοπιστία. Προσπάθησαν να μας πουν ότι θα έπρεπε να ζητάμε κι άλλα μέτρα, κι άλλη πειθαρχία, κι άλλον εγκλεισμό· αλλιώς είμαστε, λένε, «ψέκες». Κι ότι το «κι άλλα μέτρα» είναι προοδευτικό και ριζοσπαστικό αίτημα, ότι είναι προς το συμφέρον μας.

Το τελευταίο επεισόδιο αυτής της δεκαετούς επίθεσης στην εργατική τάξη ήταν ο χαρακτηρισμός όλων των μαθητών ΕΠΑΛ ως

«φασίστες». Τα «ΕΠΑΛ» όμως είναι κωδικός. Είναι κωδικός για να μιλήσουν για όλη την εργατική νεολαία και ειδικά για τα πιο απείθαρχα κομμάτια της. Την ίδια απείθαρχη εργατική νεολαία που δύο χρόνια τώρα τρώει κυνηγητά απ' τους μπάτσους και αμφισβητεί στην πράξη όλα τα μέτρα του ελληνικού κράτους, γιατί πολύ απλά δε μπορεί να κάνει αλλιώς. Τα ίδια μας έλεγαν και πέρυσι άλλωστε για τα δυο παιδιά απ' το Περιστερί που κοπάνησαν το ρουφιάνο σταθμάρχη.

Όλα αυτά δε γίνονται ούτε τυχαία ούτε κατά λάθος. Και δεν είναι αθώες ιδέες. Είναι προσπάθειες να υποτιμηθεί με τα λόγια η τάξη μας στα μυαλά (και τα δικά μας και των υπολοίπων). Είναι προσπάθειες να μην καταλαβαίνουμε τι μας γίνεται. Είναι προσπάθειες να τρώμε τη μία σφαλιάρα μετά την άλλη, δίχως καν να καταλαβαίνουμε γιατί την τρώμε. Το βρίσιμο στους μετανάστες, στην απείθαρχη νεολαία, στις εργατικές κουλτούρες είναι επίθεση σε όλους μας.

Όσο μας βρίζουν ως τάξη, εμείς πρέπει να κρατήσουμε τα μυαλά μας στη θέση τους. Όσο μας υποτιμούν, εμείς πρέπει να αναδεικνύουμε με περηφάνια τις κουλτούρες μας. Μέσα απ' τις καβάτζες μας, να υπερασπιστούμε την αξιοπρέπεια μας, να υπερασπιστούμε την τάξη μας.

Περηφάνια απ' τις καβάτζες!

Η καθημερινότητα είναι προετοιμασία για πόλεμο

Ο Μίκης Θεοδωράκης ήταν χρήσιμος ακόμα και στο θάνατο του για το ελληνικό κράτος. Η μούμια που είχε τον απέθαντο και συντηρούσε τους εθνικούς μας μύθους απέκτησε το βάθρο που της αντιστοιχούσε ως σύμβολο εθνικής ενότητας. Υπουργός της Δεξιάς, σύμβολο της αριστεράς, ο Μίκης ήταν αγαπητός απ' όλο το πολιτικό φάσμα της χώρας. Η ελληνική κοινωνία από την άλλη τον είχε χεσμένο πατόκορφα. Τον Mad Clip από την άλλη τον άκουγε όντως ένα μεγάλο μέρος της. (Ενώ αν ακούγατε

Μίκη ή είστε εκατό χρονών ή είστε κνίτης-σπότε πώς σκατά βρέθηκε στα χέρια σας αυτό το έντυπο;) Την ίδια μέρα, ο θάνατος του χρησιμοποιήθηκε κι αυτός, αλλά από την ανάποδη. Χρησιμοποιήθηκε για να υποτιμηθεί μια ολόκληρη μουσική, μια ολόκληρη κουλτούρα ως «βλαβερή», ως «βίαιη» και «παραβατική». Το ζήτημα φυσικά δεν είναι «αισθητικό». Στόχος είναι και πάλι η εργατική νεολαία και οι κουλτούρες της. Που κατηγορούνται ως «εγκληματικές» με κάθε ευκαιρία. Ας μην το ξεχνάμε αυτό.

Δεξιοί κι Αριστεροί μιλάνε για αισθητική

Αριστερά το γκραφίτι μας. Δεξιά ο Δήμος (αφού το έχει σβήσει) κερνάει οφθαλμολύτρου...

Δεν ξέρουμε αν το νιώθετε κι εσείς, αλλά τελευταία εξοικειωνόμαστε όλο και πιο πολύ με εικόνες στρατιωτικοποίησης της κοινωνίας γύρω μας. Από τη μία η καθημερινή εξακρίβωση που θα τρώμε με τα πιστοποιητικά εμβολιασμού για να πάμε ακόμα και για καφέ. Από την άλλη οι σειρήνες στα σχολεία και τους υπόλοιπους δημόσιους χώρους, που χτυπάνε κάθε λίγο για «δοκιμαστικούς» σκοπούς και οι στρατιωτικές ασκήσεις που γίνονται στον εναέριο χώρο πάνω απ' τα κεφάλια μας. Μαχητικά αεροσκάφη πετάνε σε απόσταση αναπνοής πάνω από τις ταρατσές μας και την ακρόπολη, ναυτικές ασκήσεις διεξάγονται

στο αιγαίο, ενώ καθημερινά οι ειδήσεις μας βομβαρδίζουν για διάφορες συμφωνίες που υπογράφονται με άλλα κράτη, για φρεγάτες κι αεροπλάνα που αγοράζονται και για το μπαράζ εξοπλισμών σε σύγκριση πάντα με την Τουρκία. Κάπως έτσι, συνηθίζουμε σιγά σιγά όλο και πιο πολύ στην ιδέα ενός εμπόλεμου κόσμου. Μίας κοινωνίας όπου μιλάει μόνο το κράτος, μιας κοινωνίας όπου όλοι θα είμαστε σούζα και όπου θα οδηγούμαστε να γίνουμε κρέας για τα κανόνια. Μίας κοινωνίας που οργανώνεται από το κράτος και είναι βουτηγμένη στον πόλεμο. Και μετά μας λένε ότι οι δικές μας μουσικές και οι κουλτούρες είναι αυτές που είναι βίαιες...

Μίκης VS Mad Clip

Θάλασσα, Μίκης και Μάσκα: όλα τα σύμβολα εθνικής ενότητας μοζεμένα. Ευτυχώς δεν είχε και ήλιο...

Το αστείο είναι πως η αριστερή αντιπολίτευση δηλώνει αντιφασίστες. Την ίδια στιγμή όμως παραπονιέται όταν διεκδικούμε το δημόσιο χώρο, με τη δικαιολογία ότι «βανδαλίσαμε τα αρχαία τείχη».

Η ηγεσία του δήμου από την άλλη, τα πλακώνει ψυχιατρική λευκή μπογιά και σα να μην έφτανε αυτό μας πλασάρει και μια τριήρη στη μούρη προσπαθώντας να μας πείσει εμάς και τους ρουφιάνους της πως όλα αυτά γίνονται για την αισθητική των γειτονιών μας.

Μήπως όμως τελικά δήμος και αντιπολίτευση είναι το ίδιο;

Μήπως τελικά δήμος κι αντιπολίτευση είναι λίγο φασίστες;

Μήπως τελικά τα λευκά φώτα, το σβήσιμο των γκράφιτι και η τέχνη στα καφάο δεν ήταν ποτέ ζήτημα αισθητικής;

Μήπως τελικά όλα αυτά είναι μια προσπάθεια να το βουλώσουμε όλοι εμείς;

Μήπως τελικά απαγορεύεται κάθε είδους έκφραση της εργατικής τάξης;

Μήπως τελικά είναι σχέδιο δημόσιας τάξης;

ΝΕΑ ΑΠ' ΤΗΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ή αλλιώς ATHENS ANTIFA

Το Athens Antifa είναι μία κοινότητα ομάδων και συνελεύσεων που δραστηριοποιούμαστε σε διάφορες γειτονιές της Αθήνας και στον Πειραιά. Μέσα από αυτή την κοινότητα χτίζουμε σχέσεις, επικοινωνούμε και προσπαθούμε να έχουμε τα μυαλά μας στη θέση τους σε καιρούς περίεργους. Συναντιόμαστε συχνά στο δρόμο και στα λόγια προσπαθώντας να μιλάμε και να οργανώνουμε πράγματα για λογαριασμό μας ενάντια στον κρατικό λόγο και την επιβολή της κυρίαρχης γνώμης.

**Open Mics & 3on3 από το
Antifa Patissia Galatsi Labrini**

Εμείς δεν το βουλώνουμε. Για αυτό η βραδιά στο γηπεδάκι του Γουέμπλεϊ δεν είναι απλά ένα live. Είναι ο τρόπος μας να βρισκόμαστε και να αναπνέουμε μέσα στον φόβο και την σύγχυση της ελληνικής πραγματικότητας. Δεν ήμασταν εκεί μόνο για το μπάσκετ και τα open mics, αλλά γιατί ξέρουμε ότι μαζί, οι εργατικές φιγούρες της γειτονιάς χτίζουμε κοινή μνήμη, μοιραζόμαστε τις ιστορίες μας και τις αρνήσεις μας, προσπαθούμε να κατανοήσουμε τις επιθέσεις στην τάξη μας και να κρατάμε το μυαλό μας καθαρό, απέναντι σε αφεντικά και κράτος, όχι ο καθένας μόνος, αλλά με συλλογική, αυτόνομη, antifa οργάνωση.

Έτσι γράφουν οι συντρόφισσες απ' τα Πατήσια για τη φάση τους. Συμφωνούμε κάργα!

Πολλές φορές οι τοίχοι αποδεικνύονται πολύ φιλόξενο μέρος. Είναι ένας τρόπος άλλωστε να μιλάμε στην πόλη και να λέμε αυτά που θέλουμε εμείς να ακουστούν. Αυτά που έχουμε συζητήσει για ώρες και μέρες στις συνελεύσεις μας, συμπυκνωμένα σε μερικές λέξεις. Όπως ακριβώς μας αρέσει να λέμε είναι σύνθετα νοήματα με απλά λόγια.

**Graffiti από το Antifa South
στην Χαμοστέπνας**

Τι να κάνω, περιμένω απ' το κινητό εντολή,
με πολιτικά οι μπάτσοι κι οι πολίτες με στολή
-Πινόκιο, Quaranta

